

ROTARY VE İNSAN

Ekrem YAZAR

GDB Trabzon Rotary Kulübü*

* Trabzon Rotary Kulübü kapanmıştır

Ben hep derim, Rotary bir dernek olduğu kadar, bir okuldur da. Çünkü öncelikle kendi üyelerini eğitir sonra da üyeler topluma bütünleşir. İnsan onurunu zedeledikten, ona kişilik vererek ve onun koluna girerek paylaşır kişinin sorunlarını ve toplumsal gidişi. Kişinin sevecen olmasını, paylaşımcı olmasını kısaca insan olmasını sağlar. Duyarlı insan, duyarlı toplum, ileri koşan insan olduğunu telkin eder. Hele günümüzde kendi toplumumuzda duyarlı olmamıza çok gereksinim vardır. Bu oluşumda Rotary kuruluşları daha etkin olmalıdır diye düşünüyorum.

Çünkü bu topluma neler olduğunu bir türlü anlayamıyorum? Ulusal değerlerimizi çok kısa zamanda bozmadımızı ve tanınmaz hale getirmemizi gerçekten çözemiyorum. Sanki yaşamımızdan tek tek uzaklaşıyor o ulvi değerler. Kaybettiğimiz bu güzel geleneklerimizin farkındayız da düzeltmek için bir çabamız mı var?

Ulusumuzu kin, öfke, saldırganlık sarmış. Benliğimizi becnillik kaplamış. Sevgi gitmiş yerine kin gelmiş. Paylaşımın yerini bireycilik almış. Kısaca toplum olarak olumsuzlukla besleniyoruz. Geçenlerdeki Ankara'da yaşanan katliam izah edilir gibi değil.

Çocukluğumda, gençliğimde yaşadığım yörede kavga duymadım. Silah sesine tamamen yabancıydım. Bayramda, düğünde, eğlencede bir kurşun bile atılmazdı benim yöremde.

Peki bu toplumu bu hale nasıl getirdik, nasıl becerdik bu olumsuzlukları? Bence konu sosyolojik ve psikolojiktir. Olumsuzluğu olumluya çevirmek elbette ki bilim adamlarının işidir. Ancak bu noktaya gelişimizde siyasal üslupların, eğitim sisteminin yanlışlığı, dizilerin vurmaya kırmaya yönelik olması etkili olmuştur diye düşünüyorum. Küçük yaşta erkeklerin belinde tabanca veya bıçak var. Küçük bir tartışmada yıllarca arkadaşlık yaptığı kişiyi acımadan vuruyor veya bıçaklıyor; yaralıyor ya da öldürüyor. Ruh halimiz bozuk, hem de çok bozuk.

Fakir zengine, erkek kadına, yaşlı gence düşman olmuş bir toplum olduk. Kinle, nefretle beslenen insanlar çoğaldı. Günlük yaşamalarını kine ve aşağılamaya bağlamış insan sayısı gün geçtikçe artıyor. Siyaset mi, spor mu, doktorluk, öğretmenlik mi her şeyin doğrusunu hepimiz bilir hepimiz akıl veririz. Aslında bu insanların elinden bir şey gelmez ama oturdukları zaman mangalda kül bırakmazlar. Ama kendilerini sorgulamak en büyük hata olur. Çünkü bunlar yanlışlarını bir türlü kabul etmezler.

Onlara göre herkes düşman. Herkes vatan düşmanı, ama ken-

dileri dost ve vatansever. Eskiden köyün, mahallenin büyüklerine danışılır ve onların deneyimlerinden yararlanılır ve onlara saygı duyulurdu. Büyüklerimizden utanılır, yanlış yapmamak için çaba gösterilirdi. Yardımlaşma ön plandaydı. İşini bitiremeyen bir komşunun işine koşulurdu. Erkeği ölmüş veya askere gitmiş hanımın tarlası çayırlı sürülür zamanı gelince biçilir ve otu samanlığına, tahılı ambarına yerleştirilirdi. Kısaca komşu, komşunun külüne muhtaçtı.

Hoşgörü, vefa, alçakgönüllülük, konukseverlik, kadirşinaslık kavramlarına hasret kaldık. İşimizi karşıya geçirene kadar yapmadığımız yalakalık, samimiyetsizlik yoktur. Ama işimizi karşıya geçirince tanımamız yardım eden, elimizden tutan insanı. Hani eskiler derler ya, "**Bir kahvenin kırk yıl hatırı var**" diye. O güzel söz bile çok gerilerde kaldı.

Yolda yaralı bir insan mı gördük, trafik kazası mı gördük, görmezlikten gelip, çekip gidiyoruz. Öldüren, yaralayan kişiyi tanıdığımız veya gördüğümüz halde gidip tanıklık yapmıyoruz. Ahilik geleneğini unutmuş olacağız ki yanımızdaki esnaf siftah yapamadığı halde biz daha çoğunu satmak, daha çok kazanmak için onu ve onun sattığı malı kötülüyoruz.

Bu oluşumda sistemin hatası çok gibi geliyor bana. Eğitimi tamamlamadan, iş olanakları sağlamadan, sanayi toplumu olmadan insanlarımızı şehirlere göç ettirdik. O güzelim köy geleneklerini unuttuk. O insanlar ne şehrin toplu kurallarına uyum sağlayabildiler ne de köy kültürünü yürütebildiler. İki arada bir derede kaldılar ve kendilerini bile tanıyamaz oldular. Kısaca kozmopolit bir yaşam ve insan biçimi oluşturduk.

Eğitim sistemimizi gözden geçirmek zorundayız. Okul kitaplarına sevgiyi, saygıyı, hoşgörüyü içeren eserler yerleştirmeliyiz. Ötekileştirme gibi konulara son vermeliyiz. Vatandaşlar arasında dil, din, ırk gibi ayrımları sonlandırmalıyız.

Ben 50 yıl önceki yaşamımı özledim. Yine ayağımda kara lastik, bacağımda yamalı pantolon olsun. Çünkü ben, çocukluğumdaki sevgiyi, saygıyı arıyorum. Ben o yıllardaki insanların birbirlerine olan güvenini ve duyarlılığını arıyorum. Neyleyeyim elbise dolabımdaki takım takım elbiseleri, sayılabilecek gömlek, kazakları. Ben huzurlu değilsem, toplum huzurlu değilse, dostumu, düşmanımı ayırt edemiyorsam neyleyeyim ben o zenginliğim! İşte Rotary bu oluşuma, duyarlı toplum oluşumunu canlandırmaya soyunmalıdır.

Çok mu duygusalım , Rotary'den çok şey mi istiyorum??

